

Zwerftocht rond Amsterdam

M. DE JONG.

Een stralende zon aan een wolkeloze hemel, een ongekend hoge temperatuur voor de tijd van het jaar, kortom een weertje zó voortreffelijk dat men wel een échte huispiet moet zijn om nu nog thuis te blijven. Mijn vrouw en ik besloten dan ook van deze lenteachtige winterdag volop te profiteren! Terwijl ik de achterbalkondeuren sluit, laat een zwartgerokte merelman in de „kijk-tuin” de alarmbekkens tjingelen, maar als ik ga kijken wat er aan de hand is, blijkt het buurmans kat te zijn die rustig op een muurtje ligt te zonnen.

Even later rijden wij de straat uit, enthousiast nagefloten door concorderende Spreeuwen die zich vol overgave zelf begeleiden met op en neer slaande wickjes en van emotie trillende keelveertjes. Ook in Sloterdijk kwinkeleren en tsjotteren deze montere diertjes het hoogste lied. De eeuwig krakelende Mussen hebben ook nu geen oog voor het prachtige weer. Ze hebben andere dingen aan hun hoofd; wellicht de lente al in hun kop? Met uitgespreide staarten en hangende vleugeltjes hippen de zwartgebefte mannetjes rond een wijfje, dat ze allemaal tegelijk het hof trachten te maken. Wie als overwinnaar uit de arena komt kunnen we niet zien want op een gegeven moment stormt de hele bent een vlierbosje in.

We zijn van plan een kijkje te gaan nemen langs het oude fietspad naar Velzen, maar dat wordt ons niet toegestaan. Een groot bord vertelt ons dat we niet de Velzerweg op moeten, maar dat we de weg recht door moeten nemen, richting Halfweg. We treuren er niet om en volgen welgemoed de aangegeven richting.

Links van ons zien we een flinke plas, waar heel wat watervogels ronddobberen. De Meerkoeten zijn verreweg in de meerderheid; hun witte bles blinkt fel op als de dagvorstin er haar stralen op laat dansen. Onophoudelijk duiken de zwarte dikzakken met een sprongetje onder water, om even later als een kurk weer naar boven te tjopen. Dan blijven de kleinere Dodaarsjes heel wat langer onder water. Op een gegeven moment zien we er niet eentje meer en we hebben zo'n vermoeden dat ze zich schuilhouden tussen de overjarige rietvegetatie. Hebben ze wellicht angst voor de twee nieuwsgierige mensen, die hen door de kijkers met Argusogen bespioneren? Ook zes Kuifeendjes voelen zich blijkbaar niet op hun gemak, want ze blijven zo ver mogelijk van ons verwijderd. Toch kunnen we echter duidelijk de sneeuwblanke flanken en de loshangende kuiven waarnemen. De druk „poedelende” Kapmeewtjes — waarvan sommige reeds met „schimmelkop” — trekken zich niets van ons gestaar aan. Met de kop gooien ze het water naar hartelust over zich heen en wassen zich grondig.

Aan de andere kant van de weg, op het opgespoten terrein wemelt het van de meeuwen. Daar hebben we niet zo veel oog voor, maar destemee voor een aantal Bergeenden, dat zich daar ophoudt. Wat zijn het toch een prachtvogels! We raken er haast niet op uitgekeken. Trouwens ook de woorden van de Wilde eenden mogen er zijn! Hoe mooi glanst de zwartgroene kop, hoe hel blinkt de spierwitte halsboord en hoe parmantig krullen de donkere middenstaartveertjes! Een lust voor het oog!

Fig. 1. *Broedende Kievit. Foto Ir. F. W. Rappard.*

Op een dijkje staan twee Reigers. Waarschijnlijk zijn ze aan het zonnebaden, want op een dergelijke verhoging zal niet veel van hun gading te vinden zijn.

In een Els, waarvan de katjes heen en weer bengelen op de adem van het voorjaarswindje, zit een Koolmees aan één stuk door te ziegezagen. Tjonge-jonge wat heeft-ie het op zijn heupen! Zit zijn meisje wellicht te luisteren?

We rijden verder en gaan, een eindje voor Halfweg, aan de kant van de weg zitten. In een boom bij een kleine boerderij zit een paartje Houtduiven te minnekozen en te trekkebekken. Ze zijn niet zo voorlijk als hun familieleden in Hilversum, waar vorige week reeds twee jongen uitvlogen.

We laten onze gewapende ogen dwalen over de weilanden. Hier en daar staat een Kievit, de ijle kuif fier opgericht. Een eind

verderop gaat er zowaar al eentje „over de wiek”. Lang zal het niet meer duren en dan is er weer een paartje bij, dat dit jaar gerechtigd is tot het voeren van het predikaat *hofleverancier* (fig. 1). Verder „grazen” er enige Waterhoentjes en Meerkoeten, waggelen een paar Kauwtjes door het gras op zoek naar mogelijke mondkost en zit er een dozijn Kapmeewen te rusten. Dat is zo’n beetje alles. Neen, toch niet! Een grote troep vogels komt aangezwenkt en strijkt neer, niet zo heel ver bij ons vandaan. We stellen de kijkers extra scherp in en bemerken dat we een zwerm van wel tweehonderd Goudplevieren voor ons hebben. Ze zijn zeker op doortrek naar hun broedgebieden in het hoge noorden en het oosten. Of blijft er wellicht een paartje achter, dat het toch nog eens wil proberen in ons landje, in de

Fig. 2. *Scholekster in de wei. Foto Ir. F. W. Rappard.*

Peel bijvoorbeeld of in de „binnenlanden van Friesland”?

We passeren Halfweg en rijden de Een-drachtpolder in. Hier bevinden zich echter zoveel wandelaars, die genieten van het mooie weer, dat er voor de vogels vrijwel geen plaats meer is. We ontdekken een eenzame Groenling, die op kneutjesmanier zit te „tuk-tukken”, een mannetjesvink, die in zijn eentje zijn „slag” aan het beoefenen is en een Roodborst, die ons nieuwsgierig zit op te nemen met zijn donkere kraal-oogjes. We blijven hier dan ook niet lang, maar gaan op zoek naar de „eenzaamheid”, voorzover dit mogelijk is in de randstad. Op de terreinen langs de Hemweg is het rustig en we vlijen ons neer langs een dijkje. Rondom ons wemelt het van trekkende piepers, maar het valt niet mee ze te determineren of te identificeren. Waarschijnlijk

zijn het Graspiepers, afgaand op de witte staart-zijzomen, maar ik zal er niet mijn hand voor in het vuur steken. Hoog in de lucht kwinkeleren de Veldleeuweriken, waar we met genoegen naar luisteren. Ook hier zien we weer meeuwen, Waterhoentjes en Meerkoeten, maar toch zien we een paar „nieuwe gezichten” en wel een paar-tje Wintertalingen en twee Scholeksters (fig. 2). In de verte klinkt de verontwaardigde „etsj”-roep van een Watersnip en het „gierrèk” van een Patrijs.

We besluiten om zo zoetjesaan maar eens huiswaarts te keren. We hebben heel wat gezien op deze voorjaarsdag. Vlak bij de stad zien we een Graspieper, die wel blij-ver zal worden. Druk zingend vliegt hij de hoogte in om even later in „vol plané” neer te strijken. Mocht hij daar te zijner tijd nestelen, dan zal ik u inlichten.